

Годишното спомоществование за вжтръ въ Държавата е една лира турека, а за вънъ отъ Държавата я притуритъ пенсискитъ разноски. Спомоществование за шестъ мѣсци е половина лира турека. Всяко спомоществование се предплаща.

Писма неосвободени отъ пощенски разноски и неподписани, не се приематъ по никакъвъ начинъ.

ИЗЛЪЗВА ВСЯКА СЪББОТА.

Всяко нѣщо, което се относно било до Спомоществованіята и Управленіето на ВЪКЪ, било до Редакцията се испраща до притежателъ на вѣстникъ Галатъ — Илджъ-Ханъ, № 21. Спомоществованіята започнуватъ отъ началото на всякій мѣсяцъ.

За вѣстия и за други частни помѣстяванія ще се плаща по два гроша на редитъ.

ЦАРИГРАДЪ, 24 Октомврий 1875.

Вънъ отъ словото на германскитъ императоръ за отваряніето на Рейхстагъ; вънъ отъ французскитъ разноскания по сегашното министерство на Франция, вънъ отъ видяна идея на възкателнитъ республиканци да не преобладаватъ по волята имъ; вънъ отъ миролюбивитъ статии по поводъ на послѣдното пактуваніе на германскитъ императоръ въ Италия; вънъ, най-послѣ, отъ новото гръцко министерство подъ председателството на г-на Кумундуросъ, извѣстенъ за свободолюбивитъ си идеи и за миролюбивата си и приятелска политика относително до съседнитъ на Грція и единоръчни съ нея народы: главната точка пакъ на всички почти публични разноскания въ европейската печать е турската държава съ възстаническото и несвършено еще движение въ Босна и Херцеговина. Тъ еж по настоящему дневнитъ въпросъ, който се налага на всяка публичистика.

Всички се занимаватъ съ Турско. Англическата печать най-паче се повраца често и повторително въ Турція, и, споредъ израженіето на единъ мѣстень вѣстникъ, тя слѣдова една непредпазлива политика противъ тазъ държава, смѣе да досѣга до най основнитъ въпроси на турската имперія, и да неказва съ дързостъ безграбично по довъріе къмъ общаніята на Високата Порта за бѣдъщи улущения и преобразования въ държавата, особено по сѣдбината на християнскитъ народонаселения.

Разумяваяся чи ний не можемъ да слѣдоуваме стѣпка по стѣпка европийската печать въ разнитъ и сѣждения по дневнитъ въпроси на държавата. Мислитъ обаче заедно съ *Неологосъ* чи на жители на тазъ държава е позволено, ако не друго, то поне да знаятъ изобщо какво мислятъ чуждитъ за тазъ държава за да сравняватъ чуждитъ сѣждения съ общаніята и съ дѣлата на царското правителство.

Между статіитъ, които ни донесе послѣдната почта презъ Варна, забѣлжителна е особено една нова статія на английскитъ *Таймсъ*, който не е престаналъ още върлитъ си походъ противъ Турція. Въ тазъ статія се кори, между другото, царското правителство чи плаща на по горнитъ си чиновници три пѣти повече отъ колкото Англія, най богатата държава на свѣтътъ, не плаща на своитъ си, и чи тѣзи по горни турски чиновници се обогатяватъ всякога, колкото малко время и да останатъ на властѣта. При това *Таймсъ* пристѣпя до по тежки обвиненія,

особено економически, и стига до неуимѣстни пѣкон и алокоби за сѣдбината на държавата заключенія. *Таймсъ* прилага послѣ да каже чи едно отъ най-празднитъ общанія е общаніето за справедлива сѣразмѣрностъ въ представителството на християнитъ по областнитъ стѣпъти, и заключва чи, ако наистина Високата Порта се е рѣшила за пѣкон правдини на християнитъ, тя трѣба най-напредъ да узакони чи тѣ ще се преставляватъ сѣразмѣрно съ числото си. На тия строги напомняванія отъ страна на лондонскитъ *Таймсъ*, брисселскитъ *Пордъ* бѣлжитъ чи лондонскитъ листъ, въ разстояние на 20 години, държеше съвѣтъ другъ языкъ и съвѣтъ другоаче одфляване турскитъ общанія. «Цѣлы 20 години се лѣга той, казва *Пордъ*. Надѣмемъ чи и сега се лѣже и чи турскитъ политики ще пазвадатъ на лѣжа днешнитъ му алокоби прорицанія, както други сами извадиха на лѣжа за дълго время добритъ му прокобенія.»

Това въобще за държавата. Колкото по частно за херцеговинскитъ работи, днесъ е вече явно чи възстаніето, далечъ отъ да е удушено, живѣе, напротивъ, и ся бори не безуспѣшно всякога за благополучното продълженіе на животътъ си, при всичкитъ усилки на императорскитъ войски. Не знаемъ да ли до послѣднитъ частъ ще се научимъ до колко е истинна новината, която даде въ четвъртъкъ *Kurrie d'Oriantъ*, чи ужъ «една стѣвокупна нота ся аспирала отъ представителъ на силитъ до Високата Порта за Херцеговина.» Истина е само чи, както споредъ официалнитъ слобоченія, така, най-паче, и споредъ новинитъ, които ерѣщамъ въ пѣкон отъ европийскитъ вѣстници, възстаніето въ Босна и въ Херцеговина еще не е казало послѣдната си дума и видяна чи то нѣма намѣреніе да отстъпъи предъ студитъ и предъ сибговетъ, които уже покрыватъ или наскоро ще покриватъ тамошнитъ планни и стрѣмици. При такова едно положение разумяваяся чи не само правителството удволява бодростѣта си, но и силитъ ся интересуватъ по животно.

Въ сѣжитъ европийски вѣстници сѣрѣщамъ нѣщо и за смущеніята въ България. Въ този случай, ний ще кажемъ чи една революція не само въ България, но на всякаждъ въ държавата е необходима. Съ революція обаче ний разумяваямы дѣйствителнитъ превратъ въ идеитъ, въ правитъ, въ сѣрдцата, разумяваямы дѣйствителни пѣкон реформи, а не думи и писма, разумяваямы радикалното преобразование

на административната система, и намаленіето, по възможности, на даждията. Не ли е хубава тазъ миролюбива и плодотворна революція? Нека всички да я пригърнемъ и царъ и министри и всички поддани. Знаемъ какво е положеніето вънъ на много мѣста. Великѣи е свободенъ да работи за напредъкътъ както ще. Мислитъ обаче чи жалования, правдини бѣлжитъ и смиренни просби до правителството отъ областитъ шѣха да сѣ по на мѣстото си въ днешнитъ времена отъ колкото движенія осѣдени на безплодность. Нека се постарасмъ да ся ползуваме отъ онова, което имамъ всички на расположеніе.

ЕВРОПА И РЕФОРМИТЪ ВЪ ТУРСКО.

По долу приказвамы нѣщо за словото на извѣстнитъ французскитъ държавени мѣжъ г. Тьера, отъ което и обнародвамы по общинтеросната частъ.

Ако има человекъ, който да познава добръ преобладающитъ духъ въ Европа отъ пѣдесетъ години насамъ, той е многоопытнитъ и старомѣдритъ г-нъ Тьеръ, на когото имамъ съ уваженіе ся споминува въ всичкитъ-тъ политическитъ свѣтъ, независимо отъ дневнитъ мнѣния. Старитъ държавени мѣжъ и ученитъ историкъ знае всичкитъ фази, презъ които е минала Европа на това разстояние, тѣй плодородно на събитія едни отъ други по важни и по значителни. Словита му не сѣ слова, които минуватъ незабѣлжитъ, и думитъ му иматъ всякога оная тежестъ, която прилича както на зрѣлитъ му възраст, така и на дългитъ и просѣщенитъ му опытъ. Г-нъ Тьеръ, относително до политическитъ си животъ, всякога е билъ въ редътъ на оная великодушны мѣжъ, които държатъ въ рѣката неизгасимъ свѣтъликъ на човѣческата свобода противъ тираниитъ и угитѣлитъ на човѣчскитъ родъ. Мѣжъ свободомыслие отъ най мѣдритъ, той ся принудилъ преди четири години да ся запише прѣвъ въ редътъ на мѣдритъ республиканци и да ся бори съ узрѣлитъ си опытъ, но съ младечески силы за установленіето на мѣдрата республика въ Франция. Республиканецъ въ старитъ си години за Франция поради особеното и положение, той не ся поставя апостолъ на республиката и въ всичкитъ други европийски държави. Навсякъда обаче той бѣлжитъ станалитъ реформи, станалитъ преобразования, станалитъ превраты въ Европа. Ако царетъ не сѣ станали прости председатели на цѣлущи республики, всички обаче, казва французскитъ-тъ политикъ, сѣ станали реформаторы отъ 1830, всички сѣ пригърнали нова свободолюбива политика, всички залагатъ

да отговорятъ на напредователнитъ стремления, които въодушевляватъ съвременитъ европийски общества. Днешния Европа, прилага г. Тьеръ съ тежестъта на думата си, не е Европа, която знаехмы преди 40 години. Всичко ся промѣни въ нея.

Увы! Всичко не ся е промѣнило въ Европа, ще кажемъ ний отъ наша страна! Попытайте востокъ, попытайте народитъ, които населяватъ пространната Отоманска държава, и вый ще ся научите какъ и до колко ся е промѣнило състояніето на тѣзъ страни, които сѣ, при всичко това, частъ отъ опази Европа, която г. Тьеръ е познавалъ на 1830.

Пакъ ще повторимъ; нека бѣдемъ искренни сами къмъ себе, ако искамъ да не слушама огорчителны думи и строги бѣлжитъ за Турската държава отъ страна на чужденитъ, които я сѣдятъ! Нека ся не ласкаемъ, и нека, преди всичко, не ласкаемъ нито царетъ, който има интересъ да знае истината, нито правителството му, за което работѣното ласкательство не може да бѣде освѣтъ покрывъ притворитъ на слабостѣта му. Нека дигнемъ завѣсата, която покрыва общото ни отечество, и нека ся представимъ какъвто смя си подъ ясно небо на истината.

Европа ся промѣни наистина отъ 1830, по напѣтитъ страни сѣ останали въ такъвъ дѣйствителенъ застои сравнително съ извѣршенитъ другадъ напредъкъ, щото ний смя навикнали даже да споминуваме за Европа, като за единъ материкъ, който като чи да не паселявамы Говоримъ за Европа като за едно мѣсто съвѣмъ чуждо за напѣтитъ страни. Реклъ бы человекъ чи ний не смя въ Европа, но тѣмъ въ затѣпени пѣкон жглы на Азия и живѣемъ животъ зѣатскій, застойчивъ като блато, обиколитъ и покрывъ отъ гѣстата мъгла на угитѣлитъ нѣтъ нѣтъ, и непроницаемъ отъ сѣжителнитъ зары на човѣчскитъ напредъкъ.

Европа ся промѣни, но у насъ нищо чувствително, нищо дѣйствително не ся е промѣнило. Тазъ е голата истина. По добръ е да ся кажемъ ний сами тѣ работи отъ колкото да ги слушама отъ други, които други ни ги казватъ съ по голѣмы горчивини, а често съ присмѣхъ, съ подигравки и съ унизителны ироніи.

Истина е чи тѣмъ отъ епохата, за която говори г-нъ Тьеръ, отъ лѣто 1830, сирѣчь, при многоразвѣлуванното царуване на Махмуда, почнаха да ся издаватъ въ Турско пѣкон височайши кпиги за пѣкон реформи. Истина е чи това ся повторилъ послѣ и веднаждъ и дважъ съ голѣмы тържественности, съ голѣмы общанія, съ голѣмы надежди. Но то бѣше празникъ, и мина. Кпигитъ си

останаха кпиги почерпѣли съ хубилѣскаво настило, а дѣлата си останали почти пакъ дѣла сурави.

Не шемъ да кажемъ чи имѣренія на царетъ ни не сѣ были чисти: и шемъ да кажемъ чи въ Цариградъ шумѣтъ морски вѣлны не сѣ ся разбѣли предъ царскитъ палаты съ слухътъ и извѣршванитъ въ Европа напредъкъ; и шемъ да кажемъ еще чи тукъ-тамъ, прдобры пѣкон случайно управители, царската воли не подѣйствува благотворително.

Въобще обаче, ако искамъ да преѣримъ стѣпкитъ къмъ дѣйствителнитъ напредъкъ, къмъ дѣйствителнитъ реформи, ще видимъ чи ний не смя еще ни мръдѣли. Само своєкористны пѣкон политики и публичности, на които нищо не струва отъ работѣлни днесъ ласкатели да станатъ утре, ако ся изискува това отъ нитересътъ имъ, върлы гонители на царчината, както на това има доста приѣмъ, само тѣ могатъ да поддържатъ противото, подпомогнаны отъ всички ония, които друга дѣлжностъ нѣматъ освѣтъ подло и рабски да кадятъ на силитъ на деньтъ за да удовлетворяватъ по охолно и по сгодно дневнитъ си нужды. Тѣ сѣ най опаснитъ врагове и на царетъ, и на държавитъ и на народитъ. Но ний, ний всички живущи въ турската държава, знаемъ по добръ отъ всички чужды политики и публичности отъ гдѣ смя трѣгнѣли, гдѣ ся нахождамы, какво смя и какво имамъ предъ очитъ си. Зрѣлице отъ най незавидитъ! Нека пѣкон отъ турскитъ вѣстници въсѣлѣтъ, колкото шатъ, силитъ и величіето и богатството на държавата. Дѣйствителността е дѣйствителность осѣзаема, очевидна, сурава, а уѣрены смя чи, ако и господа напѣтитъ турски събратѣ въ публичистиката снематъ за малко зеленѣтъ очилъ, презъ които видяна да гледатъ и да цѣнятъ работитъ, ще видятъ и тѣ сами въ всичката и нагата тазъ дѣйствителность и може бы, въ такъвъ случай, да уѣрѣтъ до пѣкадъ и гордѣтъ си османскій языкъ.

Кои сѣ реформитъ, които принесохъ дѣйствителенъ пѣкон плодъ? Ний Българетъ особено смя толкозъ пониженъ, щото нито смѣемъ даже да погледнемъ къмъ по горнитъ политически крѣгове, камо ли да изразимъ желаніе да ся приѣмъ и нѣкой отъ насъ въ нѣкой отъ жгловѣтъ на тѣ крѣгове, високи и непоустижими за насъ недостойнитъ въ всякій случай. При всичко, това безборонъ царски хаттове и заповѣди проповѣдватъ равенството; равенство, въ какво? — въ простото, видяна, подданничество предъ царетъ, и нищо друго.

Да оставимъ високитъ политически крѣгове и да додемъ въ администрацията. Ако съ рѣчѣта реформи трѣба да ся

на лудешки въ него, чи тѣ жертвува всичко си иманіе за да ся ожени съ него. Така ако постѣпихмы, азъ смя уѣрѣна чи ще го туримъ на рѣжа, защото истинна е, Маріеке, чи много вы обыча, но истинна е, отъ друга страна, чи той обыча паритъ повечко отъ тебе; а когато, хванатъ така отъ тазъ уловка, одобри напѣтитъ намѣренія, малко ни е грѣшка послѣ като ся научи чи смя го изамнили съ лѣжковитъ богатства на една мина Влахиния.

Славо. Венчко това добръ си го измыслила, Фросинке.

Фросинка. Остави мѣ мене за такива работи! — Доде ми ей сегинка на умъ една мол прителка, която ще ни послужи. Имамъ голѣмы надежди. Работата може да ся свѣрши подиръ малко.

Славо. Бѣди уѣрѣна, Фросинке, чи, ако сполучимъ въ тазъ работа, азъ ще ти смя признателенъ по вѣки вѣковъ. А ний сега, любезна Маріеке, нека ся погиржимъ да спечелимъ най-напредъ сѣрдцето на майка ви; най-важного въ тазъ работа е да развалимъ належащата ви женидба съ баща ми. Много ви ся моли, любезна Маріеке! Сторете какъто ви иде от-рѣжки за да сполучимъ. Употребете въ наша полза всичката и майчинна любовь. Развийте щедро всичкото си сладкорѣчіе, покажете всичкитъ си веселны прелести, съ които Богъ е украсилъ хубавитъ ви очи и

ПОДЛИСТНИКЪ НА ВЪКЪ.

СКЖПЕРНИКЪТЪ

(Комедія на Мoliere).

ЧЕТИРТО ДѢЙСТВІЕ.

СЦЕНА ПЪРВА.

СЛАВЧО, МАРІЯ, ЛАМКА, ФРОСИНКА.

Славо.

Да влѣземъ въ градината! Колко хубаво е тука! Колко е невинна природата! Тука всичко е на мѣстото си! Тука старото дѣрво не завижда на младитъ изданки! Тука узрѣлитъ овози устѣпятъ предъ нѣжнитъ цвѣта. Тука нѣма около насъ ни едно лице продрѣзливо, и можемъ да ся прикажемъ свободно!

Ламка.

Наистина, госпожине, братъ ми ми ся исповѣда повѣрительно за любовьта си къмъ васъ. Знаа, отъ друга страна, каквы неприятности и горчивини могатъ да причинятъ въ такъвъ случай противнитъ обстоятелства; и уѣрѣвамъ ви съ голѣма луд-

шевпа *сѣтрѣбъ чи азъ много съчувствувамъ къмъ васъ за това ви състояние.

Марія.

Съчувствіето, въ такъвъ случай, на едно младо момиче като ваша милость, е сладко утѣшеніе за мене, и моля ви ся, госпожине, да пазите и за напредъ сѣжното великодушно къмъ мене прѣтелство; то само ще може да усадила горчивинитъ на участѣта ми.

Фросинка.

Да ви кажа ли истината? П едната и другата сте сѣщества злополучни. Какъ до сега да ми небадите нищо за работата ви? Ако да знаехъ, шѣхъ да пошля другоаче, и днесъ не шѣхте да имате тѣя главоболія.

Славо.

Какво искашъ, Фросинке? Такава бѣла черпата ни ориеница. — Между тѣмъ, какво рѣшихте, Маріеке?

Марія.

Горко ми! чи въ състояние ли смя азъ да рѣша сама? Вий знаете чи азъ зави- ся отъ майка си; на расположеніето си нѣмамъ друго освѣтъ желанія.

Славо.

Какъ? Въ сѣрдцето си нѣмате ли за мене друга подпорка освѣтъ сухи желанія? Нѣмате ли сѣжаленіе и чувства благоутробны къмъ мене? Нѣмате ли добрина по мощна и любовь по дѣятелна?

Марія.

Какво да ви кажа? Влѣзте на мойто мѣсто и виждте какво мога да сторя. Раз-

твърдѣ добръ чи благоразуміето ви не ще поиска отъ мене, освѣтъ онова, което допрошаватъ честѣта и длѣжностѣта камъ майка ми.

Славо.

Увы, Маріеке! Честѣта и длѣжностѣта къмъ родителитъ рѣдко ся съгласяватъ съ чувствата на любовнитъ.

Марія.

Какво искате да сторя, господине? Да оставя на страна людскитъ приказки; по азъ глѣбоко почитамъ майка си, която мя е отгледала съ толкозъ трудъ и мя обща съ неказана нѣжностъ. Предпочитамъ да умра, отъ колкото да огорча такава добра майка. Подѣйствувайте при нея; погиржете ся всякоаче да спечелите сѣрдцето ѣ; можете да прикажете и да сторите при нея какъто щете; имате за това всичката ми воля; на ако по- трѣба само да ся произнеса и азъ въ ваша полза, бѣдете уѣрѣнъ чи ще ѣ открия и сама венчикитъ чувства, които нѣта за васъ.

Славо.

Фросинке, душице Фросинке, ти ще да ни послужитъ въ тазъ работа.

Фросинка.

Ахъ, сынокъ! Чи мнгаръ трѣба и да мѣ пыташъ? Отъ все сѣрдце да помогна. Знаешъ ти какво сѣрдце имамъ азъ. То не е отъ желѣзо. Боли мѣ мене сѣрдцето въ таква обстоятелства, и всякога смямъ го- това да помогна, до колкото ми иде от-рѣжки, на всички, които ся общатъ съ

Славо.

Поразмысли малко, моля ти ся.

Марія.

Покажи ми нѣкой път.

Ламка.

Изнамѣри пѣкое средство за да развѣр- жешъ онова, което си сама свързала.

Фросинка.

Тука е голѣмата мѣкотія, я! (къмъ Марія) Колкото за майка ти, тѣ е жена умна, и има надежда да я убѣдитъ да принесе на сынтъ подарокътъ, който назначавъ за бащата. (къмъ Славо) Ломо- то е, сынокъ, чи баща ти, — е баща ти.

Славо.

Това е така! Знаа го!

Фросинка.

Искамъ да кажа, сирѣчь, чи той ще ся ядоса, като му ся докаже чи не го щатъ, и никакъ не ще да е благорасположенъ да одобри твоитъ женидба. Трѣба, за да стане работата добръ, да го докарамы въ положеніе да ся отрече самъ отъ нея, да я напразни по пѣкоя причина.

Славо.

Имамъ право.

Фросинка.

Да, имамъ право; това знаа и азъ. Така трѣба да постѣпимъ. Но какъ да постѣпимъ така? Тука е работата. — Ай, доде ми нѣщо на умъ. Ако да имамъ една жена възрастна, отъ мойто искусство, която да може да ся приетори на благородна госпожа, пристигнѣла наскоро отъ Влахия, могла быхъ тогава да убѣ-

азувяват проявенията на имената *жакъ, Вилаетъ, Еялетъ, Мутесарифъ*, то е друга работа, както друга и честото проявление на разни правители. Питая се обаче: какви действителни реформи сѣ станали въ администрацията за подобреніе на народоселеніята? Мъчно ми ся чини да аде удовлетворителенъ отговоръ на този въпросъ. Не ли самитѣ послѣдни царскі аповѣди и везирскі ишма бѣлѣжали въпиюци злоупотребления? не ли имъ тѣ дадоха да ся разбере чи съизтъкующитѣ свѣтъ не сѣ были и не щеще и до днесъ, и иѣма да бѣлаатъ и впередъ, при едно такова положение работитѣ, освѣтъ призраци на свѣтъли, повечето акти, низки и работни порядки на несправедливата власть? Но царскитѣ заповѣди и въ везирскитѣ писма не става дума освѣтъ за иѣкои само злоупотребления. Крутятъ обаче на тѣ злоупотребления пѣмъ, граници. Голѣма частъ отъ най трудолюбивото народоселение ся е изтощило отъ нощъ и отъ трудъ дѣре и да копае земята, а не достига ни риза да тури на грѣбъ си, а не ся храня на много мѣста освѣтъ съ просо или съ кокурузъ често и безъ соль, а не може да отхрани дѣщизната си които сѣ изморяватъ съ него заедно още отъ иѣлины, а иѣмъ за клѣтвитѣ селянини время за почивки, той неможе нито въ свѣта пѣдѣла да си отдѣхне и да иде въ черква за да излѣ предъ Бога чувствата на скръбта си и да му испроси свѣтлата му помощъ за да може да тегла да търни и да работи за царьтъ! Давѣи-та измѣняватъ имена, но за това клѣтвитѣ селянини не поси на грѣбѣтъ си по малкъ товаръ. Дору и за лютитѣ чушки, които бы посѣялъ въ единъ за-тъгненъ жгълъ на нивата си, трѣба той да плати десѣтъкъ, и какъвъ десѣтъкъ! Сѣмѣнитѣ на бирницитѣ не сѣ сѣмѣтки, които учимъ въ Аритметиката. Десѣтъ за тѣхъ е често пѣтдесѣтъ. На увы на селянинитѣ, ако продамъ *Занѣмето* е тѣмъ, а занѣмето въ селата е власть безгранична. Грубы, свирѣпы, коравосердечны, злобны, запѣтигата въ българскитѣ населенія сѣ най голѣмийтъ бичъ за клѣтвата рая. На много мѣста, като, на примѣръ, въ Софійско, въ Ниротско и другѣдъ, тѣ не ся задоволяватъ съ пѣтеници върху селянинитѣ, тѣ го тласкатъ, тѣ го мушатъ, тѣ го биятъ като животно, — и да помисли чловѣкъ чи запѣтигата сѣ слуги на властѣта! и да знае чи за тѣхъ нѣма наказаніе! Тѣ царуватъ тирански въ селата. Имотѣ и честѣта на фамилиитѣ не сѣ оздравени предъ скотскитѣ прищевки на едно грубо и нищо и никакво запѣте. Ахъ, пѣ една дѣйствителна реформа, която трѣба да ся въведе незабавно. Царю! Освободи клѣтвитѣ селяне отъ бичѣтъ на запѣтигата, заповѣдай строго да ся почита клѣтвата рая като тварь чловѣческа, а не да ся тласка и бие като животно отъ нищожны слуги на властѣта, но заповѣдай въ сѣщото время заповѣдѣта ти да стане дѣло, а не само да ся пише на книга, на това за това!

Въ всякій случай, ный не мыслятъ чи
е противъ реформаторскитѣ стремленія
на правительството, ако на нѣкои мѣста
си назначатъ христіане управители, а
на мѣсто запѣтиата си оставятъ градо-
ветѣ свободны да си избиратъ вардаци-
тъ и бирничитѣ. Предлагамы това от-
кровенно и безъ никаквы забикалки за
слѣдующата цѣль: правительството иска
и проповѣда равенството. Твърда до-
брѣ. До като Турчинитѣ селивши не

съ които чадата всякога въстѣржеству-
вать при родителитѣ си. Намокри, за мой-
та любовь, съ нѣжнѣитѣ си слъзы майчи-
нынѣ и гърды. Сълзытъ много нѣти умѣ-
чаватъ дору и каменьствѣ.

Марійка.

Бъдете спокоенъ! Ще сторя каквото
мога.

пакъ, г. Тьеръ мысли чѣтъ ра-
ныя же спомогати най много за
вѣдѣнето и за усаѣхъ на респу-
бликата. Руеръ е на мнѣние чѣтъ
нѣтъ несъзнателни ордѣла за възста-
нѣнето на имперіята, а Тьеръ чѣтъ
дростѣта тѣтъ ще станатъ яки стѣпо-
на республиката.

Времето само ще покаже кой отъ два-
мата оратори е ималъ по голѣма про-
кателностъ.

Французската республика и Европа.

Отъ словото на г. Тьеръ нѣтъ извѣща-
нѣтъ подъ горнето заглавие слѣдующиѣтъ
и въмѣтъ :

... Като произносѣтъ думата Е-
вропа, азъ слушамъ уже гласѣтъ, който
спомега, чѣтъ нашата республика никога не
бѣтъ може намѣри въ Европа съюзници.

Днешната Европа, като говорятъ за
Европа въобще, представляватъ си я вся-
къ единъ по своя образецъ, а съ такѣтъ
нѣтъ разумяваха чѣтъ всяка една съ
отѣтъ. Днешната Европа е твърдѣтъ раз-
сѣтъ, защото е твърдѣтъ образована,
знаете ли какво трѣба за да заслужи-

тъ всѣтъ глѣбоко съ смутиха. Азъ
живѣтъ въ онова време, и то нѣтъ ни-
кога да излѣзе отъ паметѣтъ ми. На всѣтъ
тогава си виждаше чѣтъ ужасенъ Ро-
бѣтъ, бесѣтъ, чѣтъ великій и страшенъ На-
полеонъ бѣтъ излѣзълъ отъ гробовѣтъ си

да да стропилѣтъ царскитѣ престолѣтъ. Лѣ-
жовнатѣ и минимъ опасности наскоро си
разсѣтъ, по остапа недовѣрието. Евро-
па ежегодно си събираше на конгресѣтъ
сѣтъ, ако трѣба, да нападне на Фран-
ція и да затуши въ нея революціята,

която заплашаваше, както предполагаша,
всѣтъ правителства и общественни
строй. Азъ питамъ сега : Има ли днесъ
нѣтъ подобно ? Истина, когато у насъ
являва нѣтъ важно, то погледѣтъ на
всѣтъ си устремляватъ на насъ, по то-
ва става, защото Франция не е прѣста-

нѣтъ да служи за предметъ на общото
вниманіе. Разпнатѣ е въ това, чѣтъ
правителствата сѣтъ въздушевѣны отъ
единодушното желаніе строго да съблю-
датъ независимостѣтъ на Франция и да

оставятъ свѣтъ свободна въ владе-
ніето на вътрешниѣтъ работи. По то-
зи начинъ, прѣди чѣтъредесятъ години,
господствуваха началото на вмѣшате-
лството, нѣтъ же прѣто е прѣтвѣполож-

ното начало на невмѣшательството. Пар-
тиѣтъ ни, чрезъ очилата на своѣтъ пред-
убѣждения, не видѣтъ тази разлика, а тя
е между тѣтъ очевидна, и причината на
таз' разлика сѣтъ заключавана главно въ то-
ва, чѣтъ времето не е мѣжло безполезно,

а, напротивъ, освѣтъло е пѣтътъ на всѣтъ.
Дълго време Европа сѣтъ опыта да
поддържи насилно династичнѣтъ, цѣрство-
вашиѣтъ въ Франция, въ Испанія, въ
Неаполѣтъ, въ Тосканѣтъ, въ Ломбардіа,

но подиръ това всѣтъ разбираха чѣтъ
истинното правителство не може сѣтъ
на иностранно влияніе. Въ една дадена
минута началото на невмѣшательството

чѣтъ сѣтъ, чѣтъ сѣтъ бора прѣтътъ какѣтъ
и да е мѣжнѣтъ, та да видѣтъ кой чѣтъ
вѣние най-послѣтъ. Ако имате вѣтъ въ
ваша полза одобреніе на майка ѣтъ, имамъ
и азъ други средства за моя защита.

Грабчо.
Какво, обѣнѣтъ ! Имашъ тѣтъ дрѣзѣтъ-
та да ходишъ по дѣтътъ ми ?
Славо.
Вѣтъ ходите въ мѣтъ, азъ я обикнахъ
и напредъ.

Грабчо.
Не ли сѣтъ ти баща азъ ? Не ли трѣба
да мѣтъ почитамъ ?
Славо.
Това не е работа, гдѣтъ чадата сѣтъ
дѣтъ да отѣтътъ на бащѣтъ. Лю-
бовѣтъ не познава никого.

възстанѣнето, прѣвата мѣтъ на всѣтъ
бѣтъ да не сѣтъ отстранѣтъ отъ невмѣ-
шательството, втората — да отклонѣтъ отъ се-
бе сѣтъ, които можѣтъ да сѣтъ пред-
ставятъ за всякого, а третата — да по-
сѣтътъ въ народѣтъ повинѣніе, а
на царѣтъ — реформи, предизвикана отъ
челѣтъколюбіето. Мѣтътъ еврейскіѣтъ
царѣ имать право да даватъ подобни
сѣтъ въстѣноному властелину, защото
всѣтъ сѣтъ показана сами въ царствата
сѣтъ велики и мѣтъ реформатори, на ко-
ито благодарѣніята не ще забравѣтъ исто-
ріята. Погледнете нанѣтъна около себе
сѣтъ, и вѣтъ чѣтъ видѣтъ чѣтъ въ цѣтъ
Европа нѣтъ ни единъ вѣтъ, който
да не е занятъ съ общественни, адми-
нистративни и политически реформи !

Всѣтъ сѣтъ посѣтътъ на това достѣ-
но дѣло, сѣтъ исклучѣніе на Англіа, ко-
то, като сѣтъ поздува давно уже съ сво-
бодата, обезпечила е себеъ задѣтътъ
на всѣтътъ възможни реформи.

Такава е Европа въ л. 1875. Прѣди,
тъ възставаше прѣтътъ преобразованіа-
та, днесъ сама тѣтъ е станѣтъ преоб-
разователница. За това казвамъ, чѣтъ
опа, които мѣтъ чѣтъ сѣтъ приближаватъ до
нея, сѣтъ съпрѣтъвеніето си на дѣтътъ
на времето, сѣтъ отѣтъчаватъ отъ нея и
могатъ, на мѣтъ смѣтъ, да навѣтътъ
на себе си порѣтъніето на Европа. Но
може нѣтъкой да ми възрази : « тѣтъ мѣтъ
господари могатъ да сѣтъ реформатори,
по не и республиканци. »

Азъ признавамъ справедливостѣтъ на
това замѣчаніе, и нѣтъ да кажа чѣтъ
на престолѣтъ на Россіа, на Германіа, на
Австріа, на Италия и на Англіа могатъ
да сѣтъ нѣтъкога республиканци, но
мѣтътъ вѣтъ мѣтъ чѣтъ господарѣтъ на
тѣтъ страни не видѣтъ онова, което ви-
ждатъ вѣтъ ? Не ! Европа знае твърдѣтъ
добрѣ чѣтъ нѣтъ не можѣтъ да постигнатъ
иначе. Тя сѣтъ сѣтъ когато нашѣтъ пар-
тиѣтъ и приписватъ такава или онакова
присѣтъ. Тя по сѣтъ да знае чѣтъ
любѣтъ, нѣтъ отъ неанѣтъ ; тѣтъ сѣтъ
нама само за сѣтъхранѣніето на мирѣтъ ;
тѣтъ дѣтъ за мирѣтъ не интересъ и по-
челѣтъколюбіе. Що сѣтъ касае до Фран-
ція, Европа я уважава, интересува за
нея, желѣтъ възстановѣніето на силѣтъ
ѣтъ, защото знае чѣтъ Франция е необходи-
ма за европейското равновѣсіе. Говорятъ
нѣтъкой чѣтъ Франция нѣтъ съюзници. То е
истина, ако сѣтъ съюзници сѣтъ разумяватъ
нѣтъко дѣтъ сѣтъ сѣтъ помежду си за
една цѣлъ. Но такѣтъ съюзъ днесъ нѣтъ
въ Европа, всѣтъ сѣтъ съюзници за
сѣтъхранѣніето на мирѣтъ ... »

Като отговорѣтъ, видѣтъ, на послѣднѣтъ
думѣтъ на г-на Тьеръ, Порѣтъ пише чѣтъ
князь Горчаковъ му казалъ ужъ, спорѣтъ
единъ слухъ, чѣтъ « съюзѣтъ ходѣтъ тамъ
гдѣтъ има твърдостъ и сѣтъстойтелностъ. »
Сѣтъ това искатъ да кажатъ нѣтъкой сѣтъ
русскіѣтъ канцеларѣтъ не признавалъ
тѣтъ качества на днешната французска
республика.

персійскій шахъ и папата.

Въ Персіа има доста христѣтъне отъ като-
лическото вѣтъсповѣданіе. По нѣтъкой сѣтъ
мѣтъны причини католичѣтъ въ това царство
не сѣтъ насѣтъдавали, видѣтъ, сѣтъ потребито
спокойствіе, и често прѣтътъриавали отъ стра-
на на аниатичнѣтъ нѣтъко злоупотреби.

Папата писалъ за това на персійскіѣтъ Шахъ,
който му отговорѣтъ съ едно писмо, въ ко-
ето, като изѣтъ чувства дружѣтълюбно по вѣтъ-
стѣтъчнѣтъ начинъ и тонъ, уѣтътъва го чѣтъ
напредъ католичѣтъ въ персійскіѣтъ области

Шахъ. За тази цѣлъ пишѣтъ вече погрѣ-
бѣно до всѣтънѣтъ управители. Писмото на
Шахъ до Папата сѣтъ свѣтъва така :

« Нанѣтъна нѣтъ считамъ чѣтънѣтъ отъ
католическото общество, които сѣтъ подѣтъ
на нашата персійска имперіа, като залогъ,
който сѣтъ ни повѣтъри Ваше Свѣтъйшество,
и на който сѣтъхранѣніето сѣтъ прѣтъ ; а така
нѣтъ Вы считамъ за най великій отъ учѣтъ-
ницѣтъ на Мессіа (благодѣтъ да бѣтъ върху
него !), та за това и достоѣтъ за всяко ува-
женіе. Желѣтъмъ щѣтъ, поради свѣтъстѣтъ на
сѣтъдѣто ви, да нѣтъ не забравѣтъ въ молѣтъ-
вѣтъ си, а спомѣтъната сѣтъ Ваше Свѣтъйше-
ство да сѣтъдѣтъ всякога да сѣтъ единѣтъ. »
(Сѣтъна подписѣтъ на Шахъ.)

гонѣніе на христѣтънството въ Китай.

Миссіѣтъ католичѣтъ, періодическо сѣтъ-
ніе на католическѣтъ миссіѣтъне, даде по-
слѣдѣтъ нѣтъко новѣтъ тѣтърѣтъ обезпѣтъко-
нѣтъны за христѣтънѣтъ въ небесното цар-
ство.

Въ областѣтъ, наричана Су-Тусѣтъ, на
много мѣтъ бѣтъ заѣтънено на сѣтънѣтъ
едно обявѣніе отъ най враждебниѣтъ.
« Проклѣтъ да сѣтъ, казва сѣтъ въ това обя-
влѣніе, европѣтъчѣтъ и нѣтъко нѣтъ апѣтъ-
стѣтъ, които идатъ да нѣтъ проповѣдѣтъ
варварска една религіа и да разѣтълятъ
нашата свѣтъ мѣтърѣтъ ; които оскверня-
ватъ и злѣтъсловѣтъ свѣтъщеннаго Конфуція,
при всѣтъ чѣтъ не сѣтъ прочѣтъ нѣтъ прѣтъ-
вата страницѣтъ отъ книгѣтъ му. Небѣтъ не
сѣтъ тѣтънѣтъ, а земѣтъ не сѣтъ вече да нѣтъ
носѣтъ. Да ги съкрушѣтъ и да ги прѣтъратѣтъ
за другѣтъ свѣтъ ! Нека сѣтъ отѣтъже языкѣтъ
сѣтъ, защото лѣтъжатъ народѣтъ съ
лѣтъжѣтъ си, а прѣтъворѣтъното нѣтъ има раз-
ны средства да прѣтъвлѣтъ сѣтъдѣтъ. Нека
не мѣтъ чѣтъ властѣтъ ми е слаба и бо-
лѣтъва ; имамъ и сила и доблѣтъ. Нека
запѣтъ, които налагамъ, сѣтъ ужасни.
Смѣтътъ не е достѣтъчно наказаніе за
злѣтъдѣтъствѣтъ имѣтъ. Нека хвърлимъ трупѣтъ
сѣтъ въ пустѣтъната и нека нѣтъ ѣтъдѣтъ
пѣтътата. Тѣтъ говори обявѣніето въ прѣтъ-
вѣтъ стѣтъ. Въ вторѣтъ говорѣтъ единъ
бѣтънѣтъ министръ на китайската имперіа
и сѣтъ отправа до царѣтъ на Англіа и на
Франція. « Отварѣтъмъ устѣтъна сѣтъ въ гѣтъвѣтъ
си, казва той, за да ви прокънѣтъ, а двама
варварски царѣтъ ! Ако сѣтъ сѣтъ, елате пакъ
да смѣтънѣтъ порядѣтътъ на голѣмата импѣтъ-
ріа. Рѣтъ конскіѣтъ и кучскіѣтъ ; и сѣтънѣтъ
сѣтъ причина на злѣтъдѣтъствѣтъ ; подѣтъ пред-
логъ ужъ чѣтъ поощрѣтътъ къмъ добрѣтъ,
тѣтъ нарушаватъ рѣтътъ, и разѣтъравѣтъ
сѣтъдѣтъ ; по нека сѣтъ не въображавѣтъ
чѣтъ сѣтъ отнемаѣтъ сѣтъсѣтъ и вѣтърата ;
злѣтъдѣтъчѣтъ отъ глава до крака, тѣтъ заслужѣтъ
хилѣтъды смѣтърти ; тѣтъ нѣтъмѣтъ друго на
умѣтъ освѣтъ прѣтъворѣтъ, злѣтъбѣтъ и не
намаѣтъ прѣтътъ началѣтъ. Днесъ, когато
властѣтъ е въ рѣтъчѣтъ ми, сынове и вну-
цы на варварѣтъ, падѣтъте и умѣтъте подѣтъ
сабѣтъта. Нека нечѣтъне за напредъ христѣтъ-
анската вѣтъ ! Да оставимъ лѣтъката и да
сѣтъдѣтъмы истината. » Подѣтъ стѣтълѣтъ имѣтъ
образѣтънѣтъ, което представлява Хри-
ста наранѣтънѣтъ отъ стрѣтълы, а варварѣтъ
царѣтъ на Англіа и на Франція колѣтънопре-
клонни прѣтъдъ него, и възрѣтъны. Въ трѣтъ-
тѣтъ стѣтълѣтъ сѣтъ чѣтъ слѣдующѣтъ : « Хи-
лядо нѣтъ да бѣтъ проклѣтъ мъжѣтънѣтъ,
и женѣтънѣтъ родъ на недостѣтънѣтъ тѣтъ
за чѣтълѣтъчскіѣтъ родъ. Защо да некаѣтъ
да сѣтъ прѣтъобразѣтъ на скѣтъове ? по горѣтъ
ната частъ отъ тѣлото имѣтъ е безъ друго
отъ европейско плѣтъ, но чѣтълѣтъчскіѣтъ
образъ анѣтъ само когато доде въ Китай ;
щѣтъмъ обаче сѣтъ върне на мѣтъстѣтъ си, зѣтъ
пакъ прѣтънѣтъ сѣтъ чѣтъ. Тѣтъ не почитѣтъ
ни небо, ни земѣтъ, нѣтъ паметѣтъ на пра-
отѣтъчѣтъ. Женѣтъ и дѣтъчѣтънѣтъ имѣтъ сѣтъ
приносѣтъ на който и да е, а тѣтъ нечѣтъны
духѣтъ, кучѣтъ, не раждѣтъ освѣтънѣтъ вар-
варски рѣтъбѣтъ. Тѣтъ сѣтъ отличаѣтъ по ко-
жѣтъта си, по космѣтътъ си и по рѣтъговѣтъ си,
та, и да некаѣтъ, тѣтъ не могатъ да сѣтъ осво-

СЦЕНА ШЕСТА.

ГРАБЧО, СЛАВЧО, КОЛЪО.

Колю.
Е ! е ! е ! господари ! Какво е това ?
Какво имате на умъ ?
Славо.
Смѣтъся азъ съ тѣтъ работи.

Колю, Славо.
Господице, не, моля ви сѣтъ, не дѣтъте та-
ка, малко търпѣніе.

Грабчо.
Да ми приказва съ такава безсѣтъдѣтъностъ !
Колю, Грабчо.
Моля ви сѣтъ, господарю, опрѣтъстѣтъ ...
Колю, Славо.
Не дѣтъте така, господице, баща ви сѣтъ !
Грабчо.
Остави мѣтъ ! Кучѣто недѣтъно !
Колю, Грабчо.
Не дѣтъте така, моля ви, чадо ви е. Да
сѣтъмъ азъ, нека ! ...
Грабчо.
Ще тѣтъ турѣтъ сѣтъ на тѣтъ работа, Ко-
лю, за да видѣтъ кой има право.

Грабчо.
Чулъ ли сѣтъ тѣтъ нѣтъко по ужасно ? Сѣтъ
да нека да е съперникъ на баща сѣтъ по
любѣтъ ? Не ли трѣбаѣтъ отъ почитъ по-
не къмъ мене да сѣтъ въздѣтъжи и да не
досѣтъга до моѣтъ чувства ?
Колю.
Имате право, оставѣтъ мѣтъ да му пого-
ворѣтъ ; постоѣтъте тамъ.

Славо, на Колю, който го
приближава.

Добрѣтъ ! Понѣтъе той самъ тѣтъ е избралъ
за сѣтъдѣтъ, азъ прѣтъмамъ ; не мѣтъ е нѣтъкакъ
грѣтъжа ; който и да е да е. И азъ сѣтъ
насямъ до тебе за распрѣтъта ни.

Колю.
Голѣма честъ ми правѣтъ.

Славо.
Обычамъ една млада дѣтъвоѣтъ, която
отговарѣтъ на любовѣтъта ми съ горѣтъща нѣтъ-
ностъ. Сега баща ми дохожда та смѣтъва
вазѣтъмната ни любовъ и настоява да сѣтъ
оженѣтъ той съ тѣтъ млада дѣтъвоѣтъ.

Колю.
Има криво, безъ сѣтъмѣніе !
Славо.
Не ли го е срамъ да нека да сѣтъ жени
въ старѣтътъ си години ? Прилича ли ми
сега нему да любѣтъ въ такѣтъ възрѣтътъ ?
Не трѣбаѣтъ ли да оставѣтъ тѣтъ работѣтъ на
младѣтътъ момѣтъ ?
Колю.
Имате право. Оставѣтъ мѣтъ да му кажа
дѣтъ думѣтъ. Излѣтъгалъ сѣтъ е той кой чѣтъ-
лѣтъкъ. (Грабчо.) Сѣтъмъ ви, чѣтърѣтъдѣтъ, но
е така опачѣтъ, както казѣтъ. Зѣтъна той

чита ; като младъ е излѣтъзълъ нѣтъкакъ отъ
себе си въ прѣтъвѣтъо распалѣніе на сѣтъдѣтъ-
ната сѣтъ ; сега е готовъ да направѣтъ какѣтъ-
вѣтъ и вѣтъмъ мило и драго, стѣтъ да сѣтъ
отнеѣтъте сѣтъ него по кротѣтъчѣтъ и да го оже-
ните сѣтъ нѣтъко момѣтъ, което да арѣтъсѣтъ
и пѣтъму.

Грабчо.
Ай, като е така, кажи му, чѣтъ той може
за вѣтъчѣтъ да сѣтъ налѣтътъ отъ моя страна, и
чѣтъ, освѣтънѣтъ Маріа, азъ го оставѣтъмъ сво-
бѣтънѣтъ да сѣтъ избѣтъе която друга ще.

Колю.
Оставѣтъ мѣтъ сега да видѣтъ (къмъ Сла-
во.) Славо ! баща ви не е така безѣтъмѣтънъ
и опачѣтъ, както мѣтъ по описѣтъте ; той мѣтъ
си испѣтълда и казва чѣтъ само вапѣтътъ
дѣтърѣтъ сѣтъ го разлѣтътили. Относѣтъ сѣтъ вѣтъ
както сѣтъ относѣтъ и вѣтъ сѣтъ него ; по е
готовъ да ви даде всѣтъчѣтъ що желѣтъте,
стѣтъ само да го хванѣтъте сѣтъ добро и сѣтъ
крѣтъстѣтъ, и да му покажете почитъ и ува-
женіе, какѣтъ чѣтъдѣтъ дѣтъжѣтънѣтъ на
бащѣтъ си.

Славо.
Ахъ, бай Колю, вѣтъ можете го уѣтъри
чѣтъ, ако ми оставѣтъ Маріа, той ще мѣтъ глѣда
всякога най покорѣтънѣтъ сѣтъ отъ вѣтъчѣтъ-
тѣтъ сынове и чѣтъ нѣтъко нѣтъко да върша безъ
неговѣтъта воля.

Славо.
Слава Богу !
Колю.
Сега, господари, разѣтъговорѣтъте сѣтъ и сами.
Его ви събѣтъсѣтъ въ всѣтъчѣтъ, караѣтъте сѣтъ
безъ да знѣтъте и вѣтъ заѣтъ.

Славо.
Бай Колю ! Азъ чѣтъ тѣтъ сѣтъмъ задѣтълѣтънѣтъ
въ цѣтълѣтътъ сѣтъ живѣтъ.

Колю.
Нѣтъма защѣтъ, азъ испѣтълѣтънѣтъхъ прѣтъто дѣтъж-
ностѣтъта си.

Грабчо.
Голѣмѣтъ добро ми сторѣтъ тѣтъ, Колю. Тѣтъ
заслужѣтъвашъ за това една добра награда.
(Грабчо ѣтътъ въ дѣтъвоѣтъ сѣтъ и трѣтъ ; Колю
прѣтътира рѣтъката си, по Грабчо изѣтъмѣтъ
само шарѣтъта сѣтъ рѣтъка и казва :) хайде
сега, азъ пѣтъ да забравѣтъ, бѣтъ спокоѣтънѣтъ.

Колю.
Щѣтълѣтъмъ рѣтъката ви (цѣтълува ѣтъ).

СЦЕНА ПЯТА.

ГРАБЧО, СЛАВЧО.

Славо.
Искамъ ви прошѣтъ, тѣтъ, за безѣтъмѣтъната
ми сѣтъдѣтъна.

Грабчо.
Нѣтъма нищо, то мѣтъна.

Славо.
Уѣтърѣтъвамъ ви, тѣтъ, чѣтъ азъ сѣтъмъ много
расѣтънѣтъ. Съ какѣтъ добѣтъна забравѣтъте така
скѣтъро погрѣтъшѣтънѣтъ ми !

и има пълно доверие въ блдждето.»

Прочитамъ въ Едирне :

Извѣстие, което ни е испратено съ особено писмо за обнародване съ днешнѣшнѣ 27 Рамазанъ (15 октоврій 1875).

Онѣзи отъ Българитѣ размирици, които ся уловили въ размирицата, които ся случили въ Сгара-Загра и които подъ екипирѣтъ на Н. И. В. Султанѣтъ ся предвари, и които ся зеха публично подъ испитъ отъ комисіята съставена отъ Мусулини и Българе никакъ не отрекоха одрзостеніето си въ тази работа, но го исподвдватъ и защото ся слушани чѣ тѣ казватъ гнуснѣтъ мнѣния на свѣта си, които имать, слухове ся распръспали чѣ голѣмъ страхъ обладалъ мусулианското население, което мислено, чѣ цѣльмъ Българскій народъ е съставенъ въ тази гнусна работа; туй нѣщо ся заключавало отъ нѣкои знакове. Слѣдователно, явно е чѣ Българскій народъ всакога исподвдвалъ, чѣ е лишени отъ сила, съ които да може да изрази благодареніето си за щедригъ и велики милости на Н. И. В. Султанѣтъ, съ които ся е удостоилъ и заяви вѣрности-та си къмъ Императорскій престола. Властѣта въ Сливенъ, въ Сгара-Загра и Чирпанъ ся извѣстили даже отъ почетенитѣ първенци Българе на тѣзи мѣста, чѣ одрзостенитѣ въ тази работа отъ познатитѣ комитети както и бунтъ-тъ е произвѣзълъ отъ нѣкои отъ тѣхнитѣ съботестеници, които съ отъ катигоріята на хайдуцѣтъ и краевцѣтъ и които немогатъ да различатъ доброто отъ лошото. Днесъ за днесъ понеже почетенитѣ български първенци и всички чести отъ този народъ хора по тѣзи страни съ постолни въ мирното си постоианіе и понеже удовенитѣ въ този лошъ подвигъ въ Сгара-Загра и зацрени лица съ всички краевци, безчести, хайдуци и нѣкои млади и слабоумни ласкачѣта, които ся забѣлжили като панасалъ онѣзи нѣща които имъ съ влажнати отъ комитетскитѣ размирици и ги бжбратъ безумно и машианно, между тѣхъ наистина неможе да ся каже чѣ има точенъ чилѣтъ.

Най извѣстнама нарочно званічно за да ся извѣсти публичнѣ чѣ императорскитѣ поданици отъ всяка класа ся намирятъ както и напредъ въ любовь и прѣтелство, за да ся отмахне произвѣзълъ до сега страхъ.»

Едирне е казва отъ гдѣ му ся испратило това извѣстие.

Басиретъ обнародва ново писмо отъ Ески-Заара и дава по нѣкои свѣдѣнія за слученіята въ Българіи. Споредъ тона писмо, хванатитѣ до сега нѣкои виновни въ възстаническото движіе възвизали до 370. Една тридесеточленна комисіи, състоица отъ христіане и отъ моаметани, ся съставила въ Ески-Заара за да сѣди обвиняемитѣ. Испытѣтъ ставатъ отъ испытатели испратени тамъ отъ Пловдивъ. По настоящему нѣмало освѣтъ твърдъ малко размирици въ Балканитѣ, които ходили по селата и искали да раздразнятъ селянитѣ и да ги подигнатъ на възстаніе. Правителството гонило тѣ възмутители. За да предпазитъ селянитѣ да станатъ жертва на апостолитѣ на възстаническитѣ комисіи, началствата рѣшили да пратитъ по разнитѣ окржжіа нѣко и по селата комисіи, състоици отъ христіане и моаметани, съ поржжа да даватъ свѣтъ на жителитѣ и да имъ покажатъ опасноститѣ, въ които искатъ да ги хвърлятъ възмутителитѣ. Съ тѣзи мѣрки нѣмало вече съмнѣніе чѣ поржжѣтъ ще ся възстанови наскоро въ тѣ мѣста.»

«На Басиретъ пишатъ отъ Пловдивъ чѣ отъ испытѣтъ на удовенитѣ въ Казанѣтъ съзаклятици, повече отъ 400, много ся свршили и ся испратили до главнитѣ едринскій управителъ. Около 40 съзаклятици, готови да разбунтуватъ селото Гейкли, были нападени отъ 20 войници на линия и на мѣстната гвардіа. Деветъ отъ тѣхъ ся хванали, а другитѣ побѣгнали на горитѣ, гдѣто ся еще пресѣдватъ; хванатитѣ ся испратиха уже въ Ески-Заара, гдѣто ся испытватъ.»

Грабчо.

Лесно бацитѣ забравитѣ погрѣшкитѣ на дѣцата, когато тѣ дохождатъ въ себе си.

Славчо.

Какъ, тате! да забравите тѣ отечески вечикитѣ ми лударіи?

Грабчо.

Покорностѣта и почитѣтъ, сышко, така располагатъ бацитѣ.

Славчо.

Обѣщавамъ ви ся, тате, чѣ намятъта на добринитѣ ни азъ ще я съхраня въ срдцето си до гробѣтъ.

Грабчо.

И азъ ти ся обѣщавамъ, сышко, чѣ пѣмъ нищо което да не получишъ отъ моя страна.

Славчо.

Ахъ, тате, не искамъ вече нищо азъ отъ васъ. Дадохте ми венцо на свѣтътъ, като ми отстъпихте Маріа.

Грабчо.

Какво?

Славчо.

Искамъ да ви кажа, тате, чѣ азъ съмъ много благодаренъ отъ васъ. Съ венчко ся удостоихъ азъ отъ ваша страна, като ми дадохте Маріа.

Грабчо.

Кой казва чѣ съмъ ти далъ Маріа?

Славчо.

Вый, тате!

Грабчо.

Азъ ли?

Славчо.

Какъ по преклелната чиновническа ревностъ по вѣло.

Турки обнародва въ вторникъ една кратка дописка отъ Русее. Между другото въ нея прочитамъ и слѣдующето:

«Както ви писахъ и попреди, чия ми ся чѣ начилтъ, по който властѣта пресѣлава и лови подозрѣванитѣ, не е съобразенъ съ волята на негово величество Султанѣтъ; тѣзи олавни ся вършатъ съ свирѣтъ и пропозовенъ начинъ и могатъ единъ день да опропаститъ тишината на Българіа. Дѣйцѣтъ на обществена сила ся лѣжатъ, ако си вѣо-бражаватъ чѣ ще уталожатъ публичнитѣ духъ съ употребленіето на зловни средства, които не съ вече отъ днешнитѣ вѣкъ. Наистина, съ заиранието на миролюбивы людие безъ никаква причина, располагатъ на зло и най миролюбивото народонаселеніе. Трѣба по всякій начинъ да ся ограничатъ злоупотребленіята на по должнѣта чиновническа властъ, която тѣи неугодно показва ревностъ безъ знаніето на главнитѣ нашъ управителъ и на Высоката Порта. Другоче негодованіето може да ся прояви въ тази областъ, въ която работятъ чужди апостолы, а кой знае тогава какво може да стане. Ако трѣба да ся не распространи негодованіето въ тази областъ тѣи привизана на Султанѣтъ, нужда е да ся употреби енергическій цѣръ. Това ся изискува отъ положеніето. Трѣба нашѣтъ главенъ управителъ, който е въодушевленъ отъ горещъ патриотизмъ, да наказва строго, а въ нужда, да преставя всички чиновици, които не ся покоряватъ на заповѣдитѣ му, и злоупотребляватъ съ властѣта.»

ХЕРЦЕГОВИНСКИ РАБОТЫ.

Главнитѣ босненскій управителъ телеграфиса къмъ министерството на военитѣ дѣла отъ 14 Октоврій.

«Три пати уже побѣдхмы и отбѣсхмы възстанитѣ, които бѣхся събрали при Зубчи и Грабъ въ Требиня за да завладѣятъ тѣ крѣпости.

Но като посѣдѣне стана извѣстно чѣ възстанитѣ, при всички имъ повторителни пораженія, подпомогвани отъ двѣ хиляды Дамаитици и Черногорци, ся крили въ коринтъ и чакали сгоднѣ времи да нападнатъ наново на горнитѣ крѣпости, излѣзе на срѣща имъ управителъ на военното отдѣленіе въ Требиня Османъ папа, като се съ себе си три табури, а остави двѣ други за вардене на спокойствіето въ Требиня. Тѣзи военна сила, като ся усили и съ три топа Крупъ, нападнѣ на възстанитѣ отъ двѣтъ страни. Сраженіето трая около два часа, а ся сврши въ наша полза. Възстанитѣ загубиха 120 души умрѣли, и нѣмѣха 200 ранени. Освѣтъ това паднаха въ нашитѣ рацѣ барути и топовѣтъ на възстанитѣ, които ся изгониха до границитѣ. Императорскитѣ войски загубиха до 10 мъртви, а нѣмѣха 17 ранени легко, между които и двама офицери.

Други два телеграфы извѣщаватъ чѣ въ окржжіето Виче, отъ една страна, и около Новый Пазаръ, отъ друга страна, възстанитѣ непаднѣли и веднажъ и дважъ на императорскитѣ войски, но посѣдѣнитѣ побѣдихи.

Официаленъ телеграфъ отъ Новый Пазаръ казва чѣ, мигнлнитѣ петѣтъ, когато реаловнитѣ войници и редови въ Врѣна ся молили, на тѣхъ нападнѣли възстанитѣ и Черногорци, излѣзти отъ 7 страни. Битвата траяла два часа; възстанитѣ ся оттеглили като оставили 31 убиты и много ранени; отъ царскитѣ войски 1 само бѣлъ убитъ и 6 были ранени.

Телеграфъ отъ Рагуза извѣщавѣ чѣ на 21 текущаго Любобратитѣ съ 1000 души и съ обсади топове нападнѣли на главното укрѣпленіе въ Зубчи, но не спелучихъ.

Другъ телеграфъ отъ сѣщитѣ градъ казва

Грабчо.

Какъ, бре? Не ли ми ся обѣща чѣ ся отказвалъ отъ нея?

Славчо.

Азъ, да ся откажа отъ Маріа!

Грабчо.

Ты, да!

Славчо.

Да не даде Господъ!

Грабчо.

Не каза ли чѣ нѣма вече да я трѣснѣтъ?

Славчо.

Напротивъ! Сега най-много полудѣвамъ за нея.

Грабчо.

Какъ, обѣснѣко, пакъ ли сѣщѣта пѣснь?

Славчо.

Нищо нѣма да мя направи да промѣня мнѣніе.

Грабчо.

Ще видишъ ты, предателю! Искамъ да тя направя...

Славчо.

Правете каквото щете!

Грабчо.

Да не бы да ся ся являтъ другѣ нѣтъ предъ очитѣ ми!

Славчо.

На драго срдце!

Грабчо.

Испжждамъ тя отъ кѣщѣта сп.

Славчо.

Испждете мя.

Грабчо.

Славчо.

Да бѣде по волята ви.

Грабчо.

Исключавамъ тѣ отъ наслѣдството ми.

Славчо.

Правете каквото ви е мило и драго.

Грабчо.

Давамъ ти проклѣтіята си.

Славчо.

Не грѣша, за това твърдѣ малко мя е грѣжа. (излиза)

СЦЕНА ШЕСТА.

СЛАВЧО, СРѢЛЧО.

Срѣлчо, излиза отъ градната съ една каска.

А, господарю! Каква добра срѣща! Слѣдвайте подирѣ ми.

Славчо.

Какво е това?

Срѣлчо.

Слѣдвайте мя, ви казвамъ; сега съмъ добръ.

Славчо.

Какъ?

Срѣлчо.

Ваша работа е свршена.

Славчо.

Какво?

Срѣлчо.

«Вѣстникъ имѣри» пише чѣ турскитѣ посланникъ въ Римъ, г-нъ Каратеодори есенди, ся оплакалъ при италианското правителство за съучастіето на италиански поддани въ възстаническото движіе на Херцеговина и за съставеніето на помощны комитеты въ полза на възстанитѣ. Италианскійтъ министръ отговорилъ чѣ италианското правителство не може да исплѣнява другоаче длжностѣта на нейтралностѣта си и чѣ комитетѣ имать цѣль чловѣколюбива. То неото-варяло за симпатитѣ, които ся являватъ въ Итали въ полза на херцеговинитѣ.

Казватъ чѣ нѣкой си селянинъ Сърбинъ, на имя Живковичъ, намѣрилъ не много далечъ отъ Коссево поле, короната на сѣрбскійтъ царъ Душанъ. Той искалъ да я отстъпи на сѣрбското правителство за 9,000 жылтѣни.

Не знаежъ да ли прикаската е истинска, но исканната награда показва чѣ селянинитѣ Живковичъ не е много простъ чловѣкъ.

Въ европейскитѣ вѣстници срѣщамъ едно окржжно писмо отъ Херцеговѣ до представителитѣ на Высоката Порта въ другитѣ държавы. Цѣлата на това писмо е да обясни посѣдѣнитѣ економически мѣрки и извѣстнѣтъ вече реформы.

Негово Превъсходительство генералъ Игнатіеъ ся представи въ среда предъ Негово Величество Султанѣтъ и му привручилъ, казватъ, своерачно писмо отъ императора Александра.

Казватъ чѣ ся повижалъ отъ Вѣна Рашилъ паша, тамошнитѣ посланникъ на Высоката Порта, и нѣкогаждъ министръ на иностраннитѣ дѣла.

Въ четвъртъкъ сѣрбскійтъ агентъ г-нъ Магазиновичъ ходи на Портата и имѣ дѣлѣтъ разговоръ съ министрътъ на иностраннитѣ дѣла.

Въ Англіа станали разны събранія отъ обладателитѣ на турски фондове. Много ораторы зели думата. Рѣшеніето почти на всичкитѣ было да станатъ потребнитѣ постѣпки въ полза на заимодавцитѣ на Турци.

Единъ телеграфъ, испрегенъ отъ Парижъ до лондонскійтъ Таймсъ, 10 октоврій, увѣрѣва чѣ Франціа, като ся опитала да земно мнѣніето на силитѣ за турскитѣ економически мѣрки, испратила до Портата съобщеніе, въ което ся протестира противъ тѣ мѣрки. Франціа не поискала отъ силитѣ да предложатъ опредѣлено нѣщо; обаднѣла имъ само чѣ ще ся протестира и поискала имъ мнѣніето за тѣзи си постѣпка. Англіа, казва Таймсъ, не отговорила, и казала чѣ ще чака рѣшеніето на спидикатитѣ.»

ПОСЛѢДНИ НОВИНЫ.

Парижъ, 23 октоврій. Общественното мнѣніе ся занимава много съ послѣдната нота на Россія до силитѣ.

ЛЕГКА ПРѢСТЪ

НА

МАРИНЧО БЕНЛИ.

Родомъ отъ Шумненско, мѣжъ дѣя-теленъ, патриотъ чувствителенъ, любите-ля на просвѣщеніето, благодѣтель на много училища, покойнитѣ ся поминалъ посѣднѣ въ Букурещъ, гдѣто бѣше и постаневенъ отъ много години насамъ. Той оставилъ, казватъ, завѣщаніе въ полза на нѣкои учебны заведенія въ отечеството си.

Славчо.

Е? Какво има?

Срѣлчо.

Сѣровището на баща ви. Уловишъ го въ примкитѣ си.

Славчо.

Какъ това?

Срѣлчо.

Ще ви раскажа всечко, сега скоро да бѣгамъ. Слушамъ го чѣ выка.

СЦЕНА СЕДМА.

Грабчо, излиза тихишомъ отъ градната го-долитѣ и издава голѣмъ выково.

Разбойници! разбойници! хайдутѣ! у-бійци! Охъ Боже праведный! правдицата ми! загубенъ съмъ! убитъ съмъ! заклаха мя! оголиха мя! откраднаха парицѣтъ ми! Кой е тозъ чловѣкоубійца? кой ми направи това зло? кадѣ е? гдѣ ся е де-палъ? гдѣ ся е скрилъ? какво да сторя да го намѣря? кадѣ да ида клѣтитѣ, ка-дѣ да прикамъ, кадѣ не? да не бы да е тамъ? да не бы да е тука? кой е, ахъ! кой е тозъ проклѣтникъ? чакай! (самъ каже себе, като ся дѣржи отъ ржката) Дай ми парицѣтъ ми, разбойниче!... Ахъ! То съмъ азъ самъ си. Умѣтъ ми ся е раскла-тилъ, и не зная ни гдѣ съмъ, ни кой съмъ, ни какво върша. Ойми! Ахъ, паричкитѣ ми, клѣтитѣ ми парици! охъ! скжпоцѣ-пы ми прѣтелки! кой хайдуци...

БОРСА.

Парижъ, 24 Октоврій.
Общитѣ лѣтъ или Консоліде
Заемъ отъ 1863
" " 1865
" " 1869
Облигаціи на рум. жел. пѣтъ.

ОЦѢНЕНІЕ НА МОНЕТЫ.

Лир. Тур. съ металнѣ
" " " бакарѣ
" " " петѣпы
Лир. Анг. (А. Тур. гр. 100)
Дуизъ (С)
Полъ-Имперіалъ
Креминѣ
Карбовна
" книжна (А. Тур. гр. 100)
Мелжидіе златнѣ срѣц. срѣц.

ЦАРИГРАДЪ, 24 Октоврій.

ХРАНЫ.

Жито кораво, азовско и бѣлѣ
100) гр. 25—27. кило.
« Кюстен. и Балчикъ гр. 21-2
и Одринско 23—25.
« Мѣко Дунавско,
« Варненско, Балчиско
« Филибешко-Бургаско
Ирка Азовска, Олеска
Кукурузъ Анадохскій
« Дунавскій
« Михалчи (съ л. т. 130)
Ячмѣнъ Дунавскій
« румѣйскій
Овесъ Олескій

БРАШНА.

Олески, съ л. т. 100, салнитѣ
1-во кач. гр. 130—134; отъ вторъ
122-128 Бранскіа една чухалъ, съ
подъ знакъ 00000 гр. 112-114 пѣтъ
гр. 106 подъ знакъ 000 и 00 1/2 пѣтъ
знакъ 00 и 0 1/2 гр. 84-70 Галицка
1-о кач. гр. 108, 2-о и 3-о гр. 192-8
корнѣи и мѣки, съ л. т. 100, чрѣ
90—94.

КОЛОНИАЛНЫ.

Кафе рѣо, съ л. т. 100; 100-ти
1380—1450; 2-о кач. 1280—1320
1200—1240; Мока оката гр. 16-17
100. Захаръ, Гол. съ л. т. 100, канъ
« французска, л. т. 103, канъ 23-24
главы отъ 5 килогр. 248 килогр.
отъ 3 килогр. до 2, съ л. т. 100, канъ
кантар. Ниперъ, л. т. 104, оката гр. 23-24
Карамѣлъ, л. т. 104, ок. гр. 25-26
л. т. 104, кантарѣтъ гр. 250—260
венгалско, л. т. 100, ок. 140—145
гр. 70—80. Газове американскіа
56-58. Спелмацѣты отъ 8—8 1/2, канъ
гр. 65—74, отъ 11 килогр. канъ гр.
Камрижъ, л. т. 104, ок. гр. 34—36.

РАЗНЫ.

Чай Когко гр. 22—25 ок. съ л. т.
Отъ цѣвѣтъ гр. 40—150. Кола Фрѣ
6, съ л. т. 130. Англіиска, канъ
195—200 съ л. т. 100. Спирта фран-
ски, англіиска 1 л. 18—19 ок. 1 л.
бирско гр. 13-3/4 оката съ л. т.
Варелы гр. —Гдецы гр.—12. Канъ
гемба гр. 45 — оката съ л. т. 100
качеств. 29—31. Червѣтъ гр. —
19—20 касата. Макароны итали-
канни гр. 4—6 оката л. т. 120.

МЕТАЛЫ.

Чиликъ триестенски гр. 207—209
л. т. 100. Желѣзо въ ламы кас.
Ярми гр. 85—90. Бакаръ англіиска
л. т. 100. Длинко 100 оки 112—113
М. 1. С. фр. 280—285 двѣ каси.

утѣшеніето ми, надеждѣтъ ми, та ми, самата ми подирѣ! свѣтътъ. Безъ парицѣтъ ми, вѣче за мене не е живѣтъ. Свѣтътъ мога вѣче! умирамъ! умрѣхъ! вѣче въ тѣмнитѣ гробъ! Нѣма да мя извади изъ мъртвѣтъ! парицѣтъ, или да ми каже кой те Охъ! какво казвате? Нѣма ли! Който ми стори това зло, той чакалъ сгоднѣ время, и за тѣмъ рилъ времето, въ което приказва-цуетнатитѣ ми синѣ. Охъ, излѣзѣ азъ тука! да ида да трѣсѣ турѣта да испытѣтъ всичката ми кѣ-гинѣта, слугитѣ, синѣ, дѣщерѣ, да мене.—Я видѣлъ колко души ся ко-гогото и да погледна, той ми съ-смынителенъ. Великій единъ ми предъ очитѣ като разбойникъ, вѣче е мойтъ крадець. Е? за кого тамъ? за оногози ли, който ми тука горѣ ся чуе нѣщо како тѣ да не бы да е тамъ крадець ми Бога! който знае нѣщо за тозъ моля му ся да ми каже каквото не бы да е скрилъ помежду ми. Вечникъ стоятъ та мя гледатъ и съ-Ще видѣмъ чѣ всички имать раз-кражба. За това нѣма съмынитѣ-скоро! въ общинамата, въ сѣдѣ-кадіята, при молата! на желѣзо, жѣта, на колъ, на бѣселот! Ще видѣмъ свѣтъ, на ако не намѣря...